

A watercolor illustration of a woman's legs from the knees down, wearing dark brown high-heeled shoes. The background is a soft, painterly landscape with green trees and a blue sky. The title 'BETTY NEELS' is written in a white, serif font inside a brown, decorative frame.

BETTY NEELS

Suudlus Juliele

Originaali tiitel:
Betty Neels
A Kiss for Julie
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1996 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01373620
ISBN 978-9949-82-533-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Professor Smythe istus segamini kirjutuslaua taga ja vaatas üle prillide tüdrukut, kes oli istet võtnud teisel pool lauda. Ta arvas, et tüdruk on tõesti ilus oma ülespandud pronksikarva juuste, võluva nina, õrna suu ja suurte roheliste silmadega, mida ümbritsesid pronksikarva ripsmed.

Tüdruk tõstis pilgu märkmikult ja naeratas mehele.

Professor võttis prillid eest ära, puhastas neid ja pani ette tagasi, tõmbas käega läbi oma valgete juuste, mis ümbritsesid ta paljast pealage, ning sikutas end kitsehabetest. „Mul on sulle üllatus, Julie.“ Ja tüdruku äkitselt valvsa pilgu peale lisas: „Ei, ei, sa pole üleliigne – ma lähen selle nädala lõpul pensionile. Niisiis ma mõtlesin, et räägin sulle...“

Tüdruk ütles kohe: „Te olete haige – see on ilmselt põhjus. Keegi ei laseks teid muidu pensionile.“

„Jah, ma olen haige – mitte mingil juhul voodihaige, ent näib, et pean hakkama elama vaikset elu, ja viivitamatult.“ Mees ohkas. „Ma hakkam sellest kohast

ja sinust, Julie, puudust tundma. Kui kaua sellest aega möödas on, kui sa minu juures tööle hakkasid?“

„Kolm aastat. Mina hakkas teist samuti puudust tundma, professor.“

„Kas sa tahad teada, mis sinust saab?“ küsis mees.

„Jah – jah, tahaksin küll.“

„Ma annan oma töö üle professor van der Driesmale – hollandlasele, keda hinnatakse meie erialal kõrgelt. Ta töötab peamiselt Leidenis, aga on olnud mõnda aega siin, töötanud Birminghamis ja Edinburghis. Õieti polegi seda, mida ta hematoloogiast ei tea.“ Mees naeratas. „Mina peaksin teadma, ta oli Edinburghis minu resident.“ Mees jätkas: „Ma annan su talle üle, Julie – sina oskad aidata tal siin harjuda ja vaadata, et ta teaks, kuhu minna, tegelda ta vastuvõttudega ja nii edasi. Ega sul midagi selle vastu ole?“

„Ei, *sir*. Mul on tõesti kahju, et te pensionile lähete, aga ma annan endast parima, et olla meele järele professorile – mis ta nimi nüüd oligi.“

Professor Smythe ohkas. „Noh, siis on selle asjaga korras. Aga kuidas proua Collinsiga on? Kas sa said temalt minu jaoks vanad märkmed?“

Julie lükkas kausta mehele lähemale. „Need on nii vanad...“

„Jah, kõige huvitavam juhtum. Ma loen neid ja seejärel tahan, et teeksid neist kokkuvõtte.“ Ta soris paberites, mis olid ta ees laual. „Seal oli vist mingi aruanne, millega ma pidin tegelema?“

Julie tõusis – ta oli pikka kasvu, ilusa figuuri ja kindlate liigutustega. „See on siin, teie küünarnuki all, *sir*.“ Ta tõmbas paberi välja ja pani mehele nina alla.

Professor läks varsti oma patsiente vaatama ja Julie asus päevatööga tegelema. Nii tähtsa inimese nagu professor Smythe'i sekretär olla oli töö, kus ei saanud seanhaka vedada – tema mure, et professor lahkub ja ta hakkab tööle kellegi võõra juures, kes ei pruugi teda hinnata, tuli õhtuks jätta.

Professor Smythe ei rääkinud oma äraminekust sel päeval enam midagi. Tüdruk võttis kirjad, mille mees oli talle dikteerinud, ning läks oma väikesesse tuppa, mis oli doktori kabinetiga ühendatud, tegeles märkmetega, vastas telefonile ja hoidis eemal kõiki, kes ähvardasid raisata professori hinnalist aega. Tavaline päev, mõtles tüdruk, soovis mehele viimaks head ööd ja läks välja rahvarohkele tänavale.

Oli septembri lõpp ja õhtuhämarus tekitas meeldiva loori väikeste majade ja vanade poodide ridadele, mis haiglat ümbritsesid. Julie hingas sisse õhku, mis polnud värsket, ja seisis bussijärjekorda.

St. Bravo asus Shoreditchis suures inetus hoones, millel oli pikk ajalugu ja oivaline maine, ning kuna ta kodu oli Victoria pargi lähedal, oli bussisõit üsna lühike.

Julie kõndis mööda väikest tänavat, mida ääristasid punastest tellistest ridamajad, pööras tänava lõpus ümber nurga ja sammus siis edasi mööda lühikest teed, mis viis soliidse viktoriaanliku hoone juurde. Ta läks

tagauksest sisse. Köök oli suur ja vanaaegne ning üks vanem mees seisis laua juures ja valmistas võileiba.

Julie võttis jaki seljast. „Tere, Luscombe. Nii tore on kodus olla – tundub, nagu oleksin pika päeva ära olnud.“

„Esmaspäevad on ikka sellised, preili Julie. Teie ema on elutoas, ma toon kohe teed.“

Tüdruk võttis võileiva ja läks mehest mööda ning pistis suutäie oma ilusasse suhu. „Ma tulen aitan sul varsti õhtusööki valmistada. Kas see on midagi head? Lõunaks oli loomalihakonserv ja pakikartulid.“

„Nii hea, kui juustuga makaronid on. Ma jätan teile magustoidu valmistamise.“

Tüdruk läks toast välja, sammus üle halli ja avas ukse tuppa, mis oli maja teisel küljel. Proua Beckworth istus laua taga ja kirjutas midagi, aga lükkas paberid kõrvale, kui Julie sisse astus.

„Tere, kullake! Sa tulid vara, nii tore. Ma tahaksin kangesti tassikest teed...“

„Luscombe toob kohe.“ Julie istus ema juurde. „Ma ei suuda ette kujutada elu ilma temata – aga sina, ema?“

„Ei suuda, kullake. Ma vaatasin arveid. Mis sa arvad, kas me saame osta Esmele selle hokikepi, millest ta räägib, et see lihtsalt peab tal olema? Sinu oma on vist vanavõitu.“

Julie mõtles. „Ma sain selle viieteistkümnendaks sünnipäevaks, see tähendab peaaegu kaksteist aastat tagasi. Ostame selle talle.“

„Ema ütles lootusetul toonil: „Sa peaksid lõbutsema, Julie – leidma endale mehe...“

„Ma ootan, kuni tema minu leiab, kallis ema. Mul on väga tore St. Bravos töötada. Professor Smythe on nii kena inimene.“ Ta kõhkles. „Ta lahkub nädala lõpul – ta ei tunne end hästi. Mind antakse üle ta järglasele – see on üks hollandlane, kelle nimi mulle kuidagi meelde ei jää!“

„Kas sul on midagi selle vastu?“

„Ma hakkam professor Smythe’ist puudust tundma – ta on nii tore vana mees –, aga ei, mul pole selle vastu midagi.“ Ta mõtles, et siis oleks küll olnud, kui oleks öeldud, et ta teeneid enam ei vajata – tema palgata ei saaks nad hakkama.

Luscombe tuli teega ja nad rääkisid teistest asjadest: Michaelist, Julie vanemast vennast, kes oli tööl Birminghami haiglas, ning Davidist, kes oli veel Cambridge’is ja õppis antiikajalugu ning tahtis saada õpetajaks, ja Esmest, perekonna pesamunast, kes oli neliteist ja käis kohalikus koolis.

„Kus ta muide on?“ küsis Julie.

„Läks Thompsonite juurde teed jooma. Ta lubas poole seitsmeks tagasi olla. Thompsonite poiss toob ta koju.“

Julie piilus tühja teekannu. „Noh, ma lähen ja teen leivapudingit, eks?“

„See oleks sinust kena, kullake. Esmest tuli pärast kooli korraks koju ja võttis Blotto endaga kaasa. Thompsonitel pole selle vastu midagi.“

„Tore. Ma lähen temaga hiljem parki jooksma.“

Ema kortsutas kulmu. „Mulle ei meeldi, kui sa pime-
das väljas käid.“

„Ma pole ju ükski, kullake, Blotto on koos minuga.“
Ta naeratas laialt. „Pealegi pole ma üldse mingi õrn
naisterahvas, ega ju?“

Ta oli köögis, kui Esmekoju tuli, kaasas Thompsonite
poiss Freddie, samuti Blotto, kes oli tundmatu sugu-
võsaga koer pika saba ja karedakarvalise kasukaga. Ta
oli suur ja nägi hirmuäratav välja, aga iseloom oli nagu
lambal. Ent nagu Julie ütles, mis tähtsust sellel on, kui
ta hirmuäratav välja näeb?

Freddie ei jäänud neile – ta oli nende juures pidev
külaline ning tuli ja läks, nagu tahtis. Ta soovis Juliele
viisakalt head õhtut, lehvitas Esmele ja läks ära, jättes
Esmekoju toidma ja seejärel koolitöid lõpetama,
nagu Julie tal teha käskis. „Ja me läheme laupäeval seda
hokikeppi ostma,“ ütles Julie.

Esmekoju langes talle kaela. „Julie, kallikene. Tõesti?
Seda, mis ma tahan? Mitte seda hirmsat odavat.“

„Seda, mida sa tahad, kullake.“

Kui Julie end hiljem õhtul oma toas magama sättis,
lubas ta oma mõtetel tulevikule rännata. Ta tegi seda
harva, sest tema arvates polnud sellel erilist mõtet. Ta
pidi õppima oma eluga rahul olema.